

Debreceni Ítéltábla
Gf.III.30.161/2025/4.

A Debreceni Ítéltábla a ... kamarai jogtanácsos (Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága, cím) által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (cím) felperesnek – a Szabados Ügyvédi Iroda (cím., ügyintéző: dr. Szabados Gergő ügyvéd) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránti perben a Debreceni Törvényszék 2025. április 8. napján kelt 1.G.40.001/2025/9. számú ítélete ellen az alperes 10. sorszámú fellebbezése alapján az alulírott napon – tanácsülésen – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2 790 667 (kétfmillió-hétszázkilencvenezer-hatszázhatvanhét) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság – a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.256/2024/4. számú ítéletével helybenhagyott, 2024. november 28-án jogerőre emelkedett – 1.G.40.239/2023/22. számú ítéletében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján megállapította az alperes – mint a Korlátolt Felelősségű Társaság1 „felszámolás alatt” (Cégjegyzékszám, cím, a továbbiakban: adós) ügyvezetője – felelősségét abban, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ezáltal a hitelezők 636 181 953 Ft összegű követeléseinek a teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

A felszámolási bíróság a 2024. január 2-án jogerőre emelkedett 2.Fpk.20/2022/42. számú végzésével az adós felszámolási eljárását befejezte, és az adóst jogutód nélkül megszüntette. A felszámolási eljárásban az adós vagyona nem nyújtott fedezetet a felperes 338 133 547 Ft hitelezői igényének a kielégítésére.

[2] A felperes a keresetében a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése alapján kérte az alperes kötelezését 338 133 547 Ft ki nem elégített hitelezői követelés, valamint perköltség (jogtanácsosi munkadíj) megfizetésére.

[3] Az alperes az ellenkérelmében nem vitatta a korábbi jogerős ítélet tényét, azonban előadta, hogy az adós iratait a nyomozóhatóság lefoglalta, ezt jelezte a felszámolónak, ezért nem tett eleget az adós a beszámoló közzétételi kötelezettségének. Az alperes a Cstv. szerinti kötelezettségének kizárólag önhibáján kívüli okból nem tudott eleget tenni.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 338 133 547 Ft tőkét, valamint 5 581 335 Ft perköltséget.

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak ítélte.

Alkalmazandó jogszabályként megjelölte a Cstv. 33/A. § (11) bekezdését.

Rögzítette, hogy az alperes a védekezésében felelősségének a jogalapját vitatta, amit a bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben jogerősen elbírált, tehát a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 360. § (1) bekezdése értelmében a jelen perben már nem tehető vitássá. A jelen perben az alperes csak a követelés összegét vitathatta volna eredményesen, ilyen tartalmú védekezést azonban nem terjesztett elő. A felszámolási eljárást befejező jogerős végzés alapján megállapítható a felperes meg nem térült hitelezői igényének az összege. Mindezek alapján a felperes keresetével egyezően marasztalta az alperest.

A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjakról szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja alapján megállapított – perköltsége (jogtanácsosi munkadíj) megfizetésére.

Megállapította, hogy a meg nem fizetett 1 500 000 Ft illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése és 95. § (1) bekezdés c) pontja értelmében az állam viseli.

[6] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes másodfokú perköltség viselésére kötelezését.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben az eljárás során bizonyította, hogy a beszámoló közzétételi kötelezettségét kizárólag önhibán kívüli okból – az iratoknak a nyomozóhatóság általi lefoglalása miatt – nem tudta teljesíteni, emiatt nem lehet marasztalni a hitelezői igények kielégítésének meghiúsulásával összefüggésben sem.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése a jogszabályoknak megfelelő. Hivatkozott arra, hogy a kereseti kérelmében előadta és okiratokkal igazolta az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított, az alperes jogerős ítélet szerinti felelősségére, az adós jogutód nélküli megszűntetésére és a ki nem elégített hitelezői igényére vonatkozó tényállást.

Az alperes a fellebbezésében a marasztalási per során már előadottakra hivatkozott, ez megegyezett a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben megfogalmazott állításával.

Szerinte az alperes fellebbezési védekezése nem alapozza meg a mentesülést, hiszen a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése a perindítás feltételeként kizárólag a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozatnak a Cégléletről való közzétételét, az alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti eljárásban jogerősen megállapított felelősségét, valamint azt határozza meg, hogy a volt ügyvezető az okozott vagyoni hátrány erejéig a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült követelésének kifizetésére kötelezhető.

Az alperes a fellebbezésében nem állított olyat, amely a jogszabályi követelmények bármelyikének a teljesülését cáfolná, vagy megkérdőjelezné.

E tekintetben bizonyítási indítványt sem tett.

A fellebbezésben szereplő állítást (az iratok lefoglalását) az első- és a másodfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben vizsgálta, és annak ismeretében állapította meg az alperes felelősségét.

[8] A fellebbezés megalapozatlan.

[9] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait, olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései].

[10] Az alperes a fellebbezésében – hasonlóan a felek között a felelősség megállapítása iránt folyamatban volt és a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.256/2024/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perben előterjesztett fellebbezéséhez – lényegében röviden megismételte az ellenkérelmében előadott érvelését. Ezzel eleget tett a fellebbezés tartalmával szemben a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontjában meghatározott követelménynek, mert beazonosíthatóvá tette azt az anyagi jogszabálysértést, amelyet – álláspontja szerint – az elsőfokú bíróság elkövetett, így a fellebbezés érdemben elbírálható volt.

A fellebbezés ilyen módon történő előterjesztése azonban – a felek között folyamatban volt megállapítási perrel egyezően – lehetővé tette azt, hogy az ítéltábla – további kiegészítés vagy szükségtelen ismétlések nélkül – kizárólag visszautaljon az elsőfokú ítélet indokaira, amennyiben azok helyes válaszokat adtak az ellenkérelemben foglalt érvelésre. Mivel a jelen esetben ez történt, az ítéltábla a Pp. 383. § (2) és 386. § (4) bekezdései alapján az elsőfokú ítéletet – az ítélet [8] bekezdése szerinti, az ellenkérelmet megcáfoló, helyes indokaira visszautalással – helybenhagyta azzal, hogy ezeket az indokokat a fellebbezési érvelésre tekintettel sem kellett kiegészíteni vagy tovább pontosítani.

[11] A másodfokon is peresztes alperes köteles a felperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére [Pp. 83. § (1) és 102. § (1) bekezdései]. A felperes ennek az összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésére hivatkozással 2 790 667 Ft-ban számította fel. A fellebbezés benyújtási időpontjára (2025 május 22.) és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (IM rendelet) 6. és 7. §-ára figyelemmel a jelen másodfokú eljárásban ezt a jogszabályt kellett alkalmazni. A téves jogszabályi hivatkozás a perköltségben marasztalásnak nem volt az akadálya. Az ítéltábla a jogtanácsosi munkadíj összegét – a felszámítottal egyezően – határozta meg, mivel az IM rendelet 3. § (1) bekezdés c) pontja szerint annak az összege 5 581 335 Ft, és indokolt mérséklési kérelem esetén is, az IM rendelet 4. § (5) bekezdése szerint az igényeltnél alacsonyabb összegben nem lehetett megállapítani, erre pedig nem számított fel általános forgalmi adót, mert a felperest jogtanácsos képviselte. Az alperes költségmentessége folytán a feljegyzett 2 500 000 Ft fellebbezési illetéket a Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja és 102. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Debrecen, 2025. június 19.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró

